

Tren nocturn a Venècia

Joan Tortella

El primer que sorprèn de la pel·lícula de Carlo Quinteiro, *Night train to Venice*, és el seu tardà aterratge a la cartellera palmesana. No acaben aquí les sorpreses. ¿Per què l'elecció d'una cinta d'aquestes característiques —un espectador no especialment interessat pel fet cinematogràfic la catalogaria, com a mínim, d'estranya— per una època de l'any, el xafogós estiu malloquí, tradicionalment caracteritzada per un públic poc exigent que cerca diversió i aire condicionat?. Però anem amb la pel·lícula. ¿M'ha agradat?. No, és clar que no. Sense guió ni argument, és un producte finisecular, barrocs, buit. En definitiva, és una pel·lícula moderna. ¿En què pensava Rimbaud quan escrigué que era necessari ser absolutament modern?

Un tren-el mític Orient Express-, una banda de neonazis (¿skinheads? ¿caps pelats?), el Carnaval de Venècia, Hugh Grant —el penúltim galan de moda—,

les formes esculturals de Tahnee Welch (¿què fred em deixa aquesta dona!), l'expressivitat de Malcolm McDowell (no passen els anys pel protagonista de *La taronja macànica*. Segueix essent capaç d'expressar-ho tot, inclosa la medievalitzant i al·legòrica personificació de la Mort), ballarines, travestis, negres exquisits, abúlics i entranyables vellets, primas donnas que donen l'ànima al dimoni a canvi de congelar la seva bellesa i les seves cames de cabirola, corruptes empleats de tren, la innocència d'una nina, la bondat d'una àvia... Tots aquests personatges pul·lulen per l'Orient Express, camí de Venècia, acompanyant o empiant el personatge interpretat per Hugh Grant. No se sap molt bé si aquest ha escrit un llibre sobre els neonazis denunciant els seus salvatges comportaments o si té una cita amb ells a Venècia a fi que el publiquin en la seva editorial "Inferno". En fi..., el guió fa aigua per

tots els costats. A les acaballes de la projecció, uns títols de crèdit ho intenten arreglar suggerint que tot ha estat un malson del protagonista. Molt pitjor, perquè això ens situa en un punt de partida avantguardista i ens obliga a denunciar que estam davant un producte absolutament frustrat. ¿Cal recordar que el mateix Luis Buñuel, malgrat la seva formació surrealista, sempre es negà a adaptar el tortuós i abismàtic text de Malcom Lowry, *Sota el volcà*, per considerar que tot succeïa en la ment del protagonista? I la música, ¿què puc dir de la grollera utilització que es fa del melancòlic Adagio d'Albinoni? Després de sofrir les versions terroristes de Luis Cobos, res em pot sorprendre. Tot i això, no pogué evitar traslladar-me mentalment a un altre temps, a una altra pel·lícula, a una altra utilització de L'Adagio... a l'adaptació cinematogràfica d'*El procés*, de Franz Kafka, realitzada per Orson Welles.

Donostia fa quaranta-quatre anys

J.R. Mendiola

El Festival Internacional de Cinema de San Sebastià fa quaranta-quatre anys i, com sempre, figura al darrer lloc dels certàmens importants, els de categoria "A", que durant uns anys va perdre i després recuperà amb no poques dificultats. Recuperat el prestigi, de la mà de Diego Galán, bàsicament per qüestions de dates, sempre ha d'exhibir els pocs títols que Berlín, Venècia i Cannes han rebutjat o els d'aquells directors que no han pogut acabar la pel·lícula i arribar als primers. Per un altra banda, anuncia un "stardust" important, que habitualment queda reduït a la més mínima expressió amb canvis de darrera hora que fan perdre "glamour". Un "glamour" gairebé inútil, que serveix tan sols perquè la premsa dediqui més espai al certamen, encara que poc té a veure amb qüestions de qualitat de la Secció Oficial, de l'única

que es parla perquè darrera cada projecció hi ha una roda de premsa, que és del que bàsicament s'omple els diaris i permet una il·lustració de les que interessien.

Potser hagi de ser així, de fet, si val dir ver, els criteris dels crítics, si és que qualche vegada s'han d'escoltar, després de veure quatre o cinc pel·lícules diaris, haver anat a dues rodes de premsa, escriure una pàgina i, si pertany a un mitjà important, una festa cada vespre, per òbvia sobreposició, perden enters a la cotització neuronal. Però aquesta és una altra història. El que és cert i segur és que de la Secció Oficial d'enguany arribaran a la cartellera els clàssics: *Taxi* de Carlos Saura, *Tu nombre envenena mis sueños* de Pilar Miró, *El último viaje de Robert Rylands* de Gracia Quejereta, *Bwana* d'Imanol Uribe, la nord-americana a concurs, *Beautiful Girls* de Ted Demme i amb un poc de sort

Capitaine Conan de Bertrand Tavernier —dic sort perquè un any aconseguí la Concha d'Argent amb *Un coup de torchon* i no arribà a les sales comercials, almenys a les de províncies—. La resta de participants ho té clar. Els títols convidats, *Tormenta Blanca* de Ridley Scott, *Stealing Beauty* de Bertolucci o l'anglesa revolucionària *Transpotting*, està clar que uns dies després d'haver passat per *La bella Easo* aterran a la cartellera.

Ho veuen! Arribats al final de "l'artícul", un altre cop, no he tengut espai per parlar de l'homenatge a Eloy de la Iglesia, gurú cinematogràfic sobrevalorat dels setanta, el de Tod Browning de trenta títols, quinze pel·lícules recuperades per les diferents filmoteques del món o dos cicles dedicats a les pel·lícules anticomunistes del temps de Franco i McCarthy. Per ventura ho faré l'any qui ve, si Déu ho vol.